

ljiva sestra — moja sestra: »Ljubi brat! midva sva vedno častila angelja varuha — moli, naj naju še dalje varuje in jaz bom ravno tako molila za-te in za-se in za male, ki so mojemu varstvu izročeni!«

Glejte, moja preblaga sestra je res postala »angelj varuh« in menim, da je še — pisma že dolgo nisem nobenega od nje prejel — če se je pa že v boljšo deželo preselila — tedaj — no tedaj, kaj hočem družega reči, nego to, da imam zdaj gori v nebesih dva angelja varuha!«

## Sladka kaša.

Bila je nekje uboga pobožna deklica, ki je živela sama z materjo, pa ničesa niste imeli jesti. Otrok se odpravi od doma in gre v gozd.

V gozdu ga sreča stara žena. Ta je že vedela, da ste deklica in njena mati tako zelo revni in da nimate ničesa več jesti. Usmili se in podari deklici lonček, kateremu je bilo treba le reči: »Lonček, kuhaj!« pa je kuhal dobro, sladko kašo. In če je spet rekla: »Lonček, stoj!« pa je spet nehal kuhati.

Deklica prinese darovani lonček domu k materi in zdaj niste bili nič več revni in ni jima bilo treba nič več stradati in lakote trpeti; jedli ste sladko kašo, kolikorkrat ste le hoteli.

Nekega dne pa je šla deklica z doma. Tù pravijo mati: »Lonček, kuhaj!« Piskrček takoj uboga in začne kuhati. — Ko se pa nasitijo dobre kaše, hočejo, naj bi lonček spet nehal kuhati; toda ne znajo prave besede izreči. Toraj lonček kuha dalje — kaša začne kipeti, — pa lonček le kuha in kuha, da napolni vso kuhinjo in vso hišo in potlej še sosedovo hišo ter naposled tudi ulice, kakor bi hotel ves svet s kašo nasititi.

Velika stiska nastane in nobeden človek ne vé pomoči. Slednjič, ko je bila le še ena sama pot prazna, pride otrok domu in zakliče: »Lonček, stoj!« Zdaj obstane in neha kuhati. Pa če so hoteli iz vasi iti v mesto, so si morali skozi dobro kašo pot prejesti. — Kaj ne, tako pot bi tudi vi delali!?